

‘Wat ik doe is *ambachtelijk*’

*Gerri Eickhof had nooit verwacht dat hij nog eens te gast zou zijn in **Sterren op het doek**. Het resultaat verraste de **Journaal**-verslaggever al net zo.*

TEKST: BRAM DE GRAAF, BEELD: AMY VAN LEIDEN, SHUTTERSTOCK

Ik vond het verbazingwekkend dat ik werd gevraagd voor het programma”, vertelt Gerri Eickhof aan de telefoon. “Sterren zijn mensen die op basis van hun talent een groot publiek vermaken, in mijn werk gaat het niet om vermaak. Daarnaast heb ik geen uniek talent, wat ik doe is ambachtelijk. Iedereen met gezond verstand die een jaar met me zou meelopen zou dit werk voor 85 procent doen zoals ik. Maar eervol is het natuurlijk wel.”

HARDE LES

Al bijna dertig jaar is Eickhof verslaggever bij het *Journaal*, waar hij eind jaren 80 als buitenlandredacteur begon. Zijn eerste reportage maakte hij in april 1992, over de aardbeving die Limburg trof. “Met een schade-expert bekeken we in Roermond scheuren in muren. Waren die nieuw of zaten die er al?” Die zomer ging hij naar het voormalige Joegoslavië, waar de burgeroorlog was uitgebroken. “Op de Sloveense grens maakte ik een verslag over vluchtelingen, mijn eerste buitenlandse klus.”

Er zouden er nog vele volgen in die regio, maar Eickhof was ook in Irak en berichtte over de genocide in Rwanda in 1994. Dat conflict heeft hem het meest gevormd, vertelt hij: “In Oost-Congo filmde we duizenden ontheemden uit Rwanda. We riepen ach en wee, maar hadden weinig oog voor het feit dat het Hutu’s waren, bij wie de ellende was begonnen met de moord op honderdduizenden Tutsi’s. Ze waren gevlucht omdat ze uiteindelijk hadden verloren. Ik heb toen geleerd om naar de keerzijde van het verhaal te kijken. Dat was een harde en goede les.”

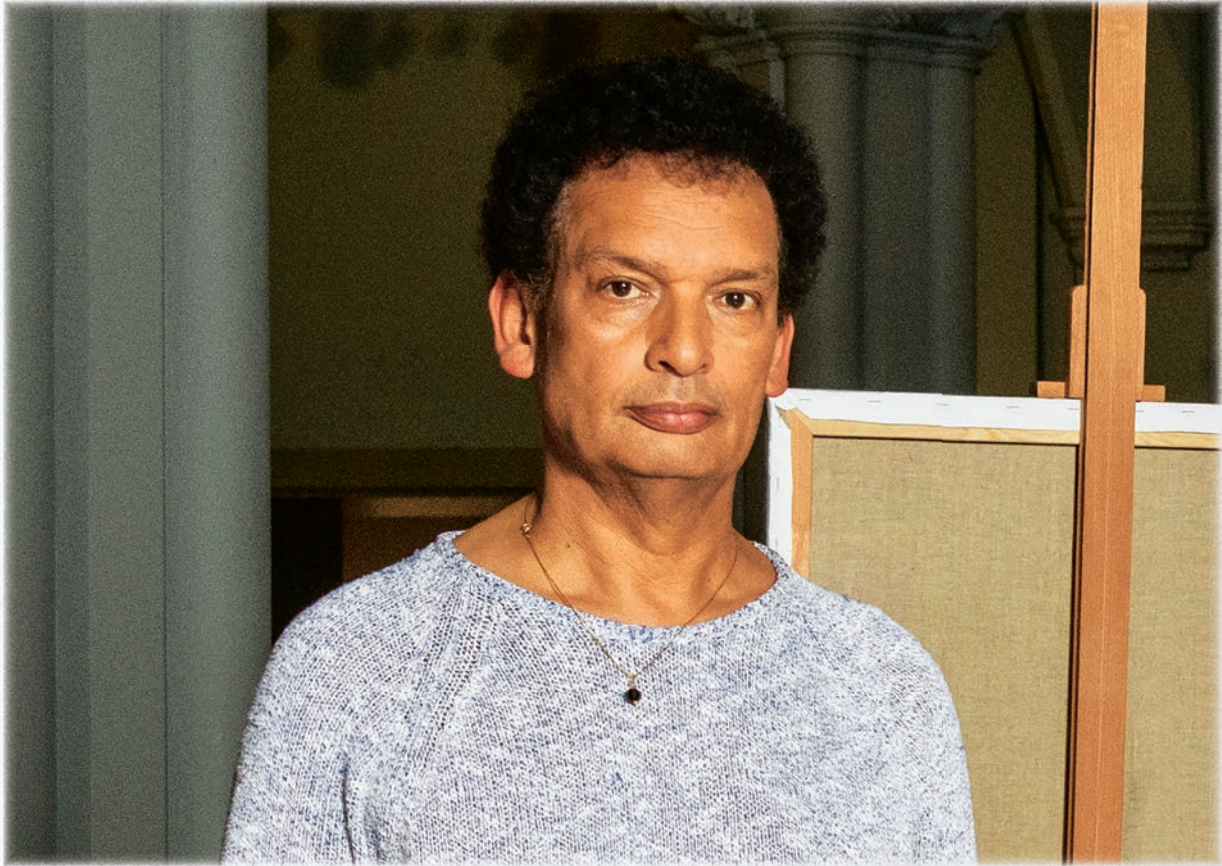
VAAK GEPEST

Ook zijn jeugd zat vol harde lessen. Eickhof groeide op in Amsterdam-Noord met een Nederlandse moeder. Zijn ‘hoogstwaarschijnlijk’ Surinaamse vader heeft hij nooit gekend. Als kind, maar ook later werd hij vanwege zijn huidskleur vaak gepest en getreiterd. Zo hield de politie hem in de loop der jaren zonder aanleiding tientallen keren aan. Hij vertelde er prachtig over in Het

Parool en de Volkskrant. Dat gaf hem wellicht de bekendheid die het zetje gaf voor een uitnodiging in *Sterren op het doek*. “Het kreeg nogal wat aandacht en mensen beginnen er elke keer weer over. Ik heb gezegd wat ik te zeggen had, en daarmee is het klaar. Het toont wel aan dat er nogal wat te winnen is op dit gebied, maar ik ben te gematigd en genuanceerd om met overtuiging een boegbeeld in de strijd tegen racisme te zijn. Ik heb te veel oog en begrip voor de andere kanten om die te vuur en te zwaard op elk moment van de dag luider stemme te bestrijden.”

ENIGE AFSTAND

Eickhof is inmiddels 63. Het einde van zijn journalistieke carrière nadert. Zijn werk als verslaggever is risicovoller geworden; er zijn meer bedreigingen en *Journaal*-teams krijgen beveiliging mee. “Soms denk ik weleens: wil ik wel tussen demonstranten staan om voorspelbare reacties op te nemen? Is dit niet op te lossen met beeld van de aanwezige regionale omroepen waarmee we samen-

‘In Oost-Congo heb ik geleerd om naar de keerzijde van het verhaal te kijken. Dat was een harde en goede les’

werken? Ingeschatte risico's worden vaker bewaarheid dan voorheen. Daarom wordt nu gekeken naar het soortelijk gewicht van het thema. Als het gaat om 'oorlog en vrede' zijn we sneller bereid risico te lopen dan bij een promotiewedstrijd van een eerste-divisieclub." Zelf heeft hij weinig last gehad van agressie. Vanwege zijn relatieve bekendheid, vermoedt hij. "Dan wordt gedacht: we sturen iemand die minder snel wordt herkend, die kan makkelijker zijn werk doen." Na zijn pensioen denkt hij het onder-

weg zijn het meest te missen: "Ik ben niet graag lang op dezelfde plek. Ook als ik daarna ergens anders ben, hoef ik er niet lang te blijven." Het tekent de persoon Gerri Eickhof: afstandelijk, gereserveerd, een tikkeltje mysterieus. De vraag is dan ook hoe hij in *Sterren op het doek* wordt geportretteerd. Hij hoopte dat het met 'enige afstand' zou zijn, zegt hij. "Dus in volle lengte. Maar het waren vooral close-ups." Inmiddels hangt zijn favoriete doek in zijn huis. "Ik woon klein, het schilderij is vrij groot. En toch moet je even zoeken

voor je het goed ziet." Uiteraard moet zijn keus nog geheim blijven. Hij verradt wel dat die erg moeilijk was en dat hij iets anders meenam dan verwacht. "Ik sta overigens nu naar mezelf te kijken." Wat voor man hij ziet? "Iemand met meerdere facetten, met een mengeling van interesse en reserve. Ook iemand die in principe vriendelijk is, met de nadruk op 'in principe'. En met een houding van 'het kan verkeren'. Het is goed gelukt."

[STERREN OP HET DOEK | ZATERDAG | NPO 2 | OMROEP MAX | 20.40]